

det forum, hvor det er medlemsstaterne, der er samlet, får en ligeværdig status og ikke bliver svækket i forhold til de andre institutioner, så mener jeg faktisk, det er nødvendigt at vælge en formand for Det Europæiske Råd, som kan sidde for en lidt længere periode end de 6 måneder, som de nuværende roterende formandskaber giver af mulighed for at udøve formandskab. Det er altså baseret på mine erfaringer fra arbejdet i Det Europæiske Råd. Så jeg mener faktisk, det er et skridt fremad.

Så nævnede fru Tove Videbæk også, at det ikke er nogen god ting at udnævne det, der her hedder en udenrigsminister for EU. Se, jeg ser sådan på det, at set fra et lille lands synspunkt er det altså en fordel, at vi får styrket redskaberne til at sikre en mere fælles linje i udenrigs- og sikkerhedspolitikken i EU, for hvem er det, der vinder ved, at det bare er hvert enkelt land, der følger sine egne mål? Det er de store lande, for de store lande er jo store og stærke nok til bare at køre deres egen linje, og så bliver de små lande bare ladt i stikken. Men ved at forsøge at finde fælles fodslag om udenrigs- og sikkerhedspolitikken i EU bliver også de store lande bundet ind i en fælles beslutningsproces og bundet til fælles beslutninger, hvor store og små så er bundet af noget fælles. Det er da en stor fordel for de små lande, som ellers ingen indflydelse overhovedet ville have på udenrigs- og sikkerhedspolitikken.

Ved at gøre udenrigs- og sikkerhedspolitikken til en del af arbejdet i EU har de små lande fået en plads ved det bord, hvor udenrigs- og sikkerhedspolitiske beslutninger bliver truffet. Det er et kæmpeskridt fremad for små lande som Danmark.

Kl. 16.50

I den henseende er det altså et redskab til bedre at kunne nå fælles fodslag at have en stærk udenrigspolitisk repræsentant. Jeg indrømmer, at det ingen garanti giver for, vi altid kan finde fælles fodslag, det gør det altså godt nok ikke, men det er i hvert tilfælde et skridt fremad efter min mening set fra et lille lands synspunkt.

Så det, fru Tove Videbæk synes er mindre gode ting, synes jeg faktisk er meget store fremskridt i den nye traktat.

Så til hr. Søren Krarup, der jo ikke overraskende leverede et indlæg med et frontalangreb på den nye traktat. Jeg kan slet ikke nå at komme ind omkring det alt sammen, jeg vil bare tage et par enkelte punkter frem.

Hr. Søren Krarup siger: Ja, nu står der her, at EU-retten har forrang. På den måde, som hr. Søren Krarup fremstiller det, kommer det til at lyde som noget uhyggeligt noget, nemlig som om det nu er EU, der skal ind og bestemme, altså EU-ret, der skal ind og bestemme alt i Danmark, herunder også over den danske grundlov. Det er jo ikke nogen sand fremstilling af situationen.

I øvrigt er der ikke noget nyt i det, der står i traktaten på det her punkt, for det har været gældende altid, også før Danmark overhovedet blev medlem af det daværende EF i 1973. Der er intet nyt i, at medlemslandene skal respektere de EU-regler, som de selv har været med til at vedtage. Det, der ligger i EU-rettens forrang, er, at har man været med til at vedtage nogle regler, skal man også respektere dem. Sådan har EU fungeret, siden før Danmark blev medlem. Princippet blev faktisk fastslået første gang i 1964.

Højesteret er vogteren over den danske grundlov, og det ændrer forfatningstraktaten ikke på. Hvis EU vedtager en lov, der kan hævedes at stride mod grundloven, vil det stadig i sidste ende være Højesteret, som tager stilling til det spørgsmål, og netop Maastrichtdommen fra 1998 viser jo, at Højesteret tager den rolle seriøst.

Så siger hr. Søren Krarup endelig, at vi ser et stadig mere overnationalt EU, et EU, der ikke består af selvstændige nationalstater, men af uselvstændige delstater. Det synspunkt er der bestemt ikke holdepunkt for i den nye traktat, vi står med her. Tværtimod kan man sige, at den nye traktat har en række bestemmelser, vi ikke kender og i hvert fald ikke kender så tydeligt fra den gamle traktat, som fastslår, at EU netop er et samarbejde mellem selvstændige nationalstater.

Lad mig henvise til artikel I-5, som fastslår det selvfølgelig, at EU skal respektere landenes nationale identitet. Det er selvfølgelig, men det er da godt, at det nu står i traktaten.

Lad mig henvise til artikel I-11, som fastslår, at EU kun kan handle i det omfang, som de nationale medlemsstater har overladt kompetence til EU. Det er nationalstaterne, der er udgangspunktet, og det er kun der, hvor nationalstaterne har sagt at EU må handle, at EU kan handle.

Lad mig henvise til samme artikel om nærhedsprincippet, som jo fastslår, at EU kun skal handle der, hvor vi bedre gør det i fællesskab, end der, hvor landene selv klarer opgaven.

Lad mig henvise til artikel I-12, hvor der er et kompetencekatalog, der fastslår, hvor EU har